

Ter herinnering aan Henk en Thea Boon

Op Kerstdag 2002 overleed in Nieuw Vennep Thea Boon. Zij werd 83 jaar. Thea en haar man Henk Boon werkten jarenlang als Groepsleider en Akela voor de Postgroep I Luctor et Emergo. Thea overleefde Henk meer dan 20 jaar.

Het postgroepwerk behoorde in de jaren zestig bij de NPV tot het BE werk (bijzondere eisen). Het was bestemd voor thuiswonende gehandicapte jongens, die via een rondzendbrief opdrachten kregen

in de padvinderssfeer die zij – aangepast aan hun handicap – zelfstandig konden uitvoeren en aan de leiding van hun groep ter beoordeling opsturen. Daarnaast werden zij door leidsters en leiders bezocht, die sterwerk of klassenwerk met ze deden en er met ze op uit trokken om het buitenspoor te volgen.

Thea en Henk kwamen met het postgroepwerk in aanraking via hun zoon Reinout, die welp was bij Luctor et Emergo, een landelijke postgroep. Na zijn jonge overlijden raakten ze betrokken bij de leiding van de groep, die zij uitbouwden tot de grootste van het land. Naast het werken met de jongens thuis werden gezamenlijke bijeenkomsten opgezet. Via de jaarlijkse autospeurtocht op de Veluwe, waar ik als verslaggever van 'De Verkenner' voor was uitgenodigd raakte in met hen in contact. In de jaren zestig werkten we intensief samen om nieuwe wegen te zoeken teneinde het Bijzondere Eisen werk te intensiveren. In de Johanna Stichting te Arnhem begonnen we een welpen -, verkenner - en voortrekkersafdeling. Later kwam daar het Bio Herstellingsoord in Arnhem nog bij. Ook werkten we in het Goois Kinderziekenhuis te Huizen, de hemofiliekliniek Oud Bussem, in Zeeland, Wijk aan Zee en in Doorn. Met Henk samen reed ik heel wat kilometers in mijn tweedehands Volkswagentje om kinderen thuis te bezoeken voor wat je tegenwoordig een intake gesprek noemt met nieuwe thuiswonende jongens.

Al dit werk dreef op het inventieve en organiserende vermogen van Thea. Naast haar functie als welpenleidster van de Postgroep werkte ze als Akela bij de Elfregigroep in Amsterdam om tot op de bodem de mogelijkheden van het welpenwerk met niet gehandicapte jongen te leren kennen. Deze kennis hielp dan weer bij de aanpassing van het welpenwerk in de Postgroep. Samen met de Haagse kunstenares en Akela Daas Mulder-Dekker maakte ze van de rondzendbrieven hoogwaardige schriftelijke instructie, die ze zelf vermenigvuldigde met een hectografeermachine waarmee in kleur gedrukt kon worden. Wat ze deed, dat deed ze goed en met een grote bevoegenheid. Ze volgde de Gilwelltraining in Ommen en maakte later ook deel uit van de trainingsstaf voor welpencursussen in Ommen, waar ze samenwerkte met onder anderen de legendarische Nel Lind. Ook Henk volgde later deze cursus.

Van groot belang waren de jaarlijkse kampen. Voor de verkenner op het terrein van Kasteel Sterkenburg in Driebergen in de zomervakantie; voor de welpen in Ede met

Pinksteren. In deze kampen was de inzet van 'dravers' belangrijk. Dat waren niet gehandicapte verkenner, die uit het hele land naar Ede en Driebergen kwamen om in de kampen te assisteren. Belangrijk was dat we van deze groep die vreemden waren voor elkaar een eenheid probeerden te maken tijdens de voorbereiding van het eigenlijke kamp. En dat we ze leerden om de zelfstandigheid van de gehandicapte broeder padvinder te respecteren door alleen maar die dingen voor ze te doen die ze zelf niet konden. Dus niet het tafelvuur voor een verkenner aansteken als er gekookt moest worden, maar samen met die verkenner in zijn rolstoel het bos in rijden om hout voor dat vuur te gaan zoeken. Of het nu het welpenkamp of het verkennerkamp was, de inzet van Thea was even groot. Ze hectografeerde zangbundels, waaruit ik tot op de dag van vandaag de Schotse liedjes zing als we op vakantie zijn. Er waren kampvuren om nooit meer te vergeten, vooral ook door het virtuoze gitaarspel van Bert Verwaal, eerst vaandrig en later hopman van de verkenner. In Driebergen kampeerden we soms met meer dan honderd man, waaronder veel incontinenten. We spreken van de tijd waarin de traditionele Bicootjes vervangen werden door heuse wasautomaten in de Nederlandse gezinnen. Thea organiseerde een hele rij van die afdankertjes waarmee een zeer grote was dagelijks verzorgd kon worden.

Als we het Thea nog konden vragen dan zou ze zelf ongetwijfeld de deelname aan de Agoon op Gilwell park bij Londen in Engeland als hoogtepunt genoemd hebben van het werk met de postgroep. Ze was, en werd daarin van harte gesteund door dokter Klapwijk van de Johanna Stichting, overtuigd van het belang van de integratie van de gehandicapte in de maatschappij. Het padvindersspel bood die mogelijkheid omdat de gelijkheid van gehandicapte en niet gehandicapte erin centraal

staat via het werk met de dravers. De Agoon, een Jamboree voor bijzondere eisen groepen, maakte zelfs internationale contacten mogelijk.

Zowel Thea als Henk werden voor hun vernieuwende werk in het padvindersspel en zijn toepassingen in het bijzondere eisenwerk onderscheiden met de Gouden Jacobsstaf, die ze met trots droegen. Voor mij behoren Thea en Henk thuis in het rijtje illustere scouters uit die dagen zoals Jan Volkmaars, Jan Middendorp, Jan Emck en Nel Lind, die allen door hun belangstelling voor en bijdragen aan de uitbouw van het bijzondere eisen werk hebben bijgedragen.

Illustraties:

Thea Boon en To van Herzberg tijdens de padvinderstentoonstelling in de Johanna Stichting te Arnhem. Herfstvakantie 1963.

Henk Boon bij de opening van de tentoonstelling.

© foto's Fred Kelpin